

Acht Gangen Naakt

KAAT P. PRINSEN

Acht
Gangen
Naakt

Manteau

© 2013 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Kaat P. Prinsen

www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland
Singel 262
1016 AC Amsterdam
Postbus 3879
1001 AR Amsterdam

Omslagontwerp: Kris Demey
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of
op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2861 3
D/2013/0034/209
NUR 301

Sloten kunnen worden ontgrendeld. Boeien losgemaakt. Knopen ontbonden.
Als de wil het wil.

Zijn handen voelen zoveel zachter en gretiger in het donker. Er zitten een paar haartjes verstrikt in de knoop achter haar hoofd. Ze voelt het niet meer. Alleen zijn heupen die dichterbij komen en tegen haar billen duwen.

Ze slikt. Hij ademt uit in haar oor terwijl zijn vingers de topjes van haar tepels vinden.

Haar vrije handen zijn gebonden door de zekerheid dat ze zal krijgen wat ze wil.

Haar klamme huid ademt verlangen. Het kan niet anders of hij ruikt het.

Het eerste kneepje stuwt evenveel verlangen als pijn door haar lijf.

Ze was zo gek om hier te komen. Nog gekker om te tekenen. Nu gebeurt het echt.

Het is niet de gladde zwarte zijde die haar gehoorzame ogen sluit.

Het is haar wil die wil.

Anaïs de Jong schrikt op van een geluid. Iemand geeft een kort rukje aan de metalen afrastering voor de glazen deur en loopt door. Het is een jonge kerel met een sweater en een kap over zijn hoofd. Hij hoort bij een groep luidruchtige jongeren die met een blikje bier in de hand het Brusselse nachtleven in trekken.

Hoewel ze klaarwakker is, kan ze zich niet meer concentreren op het compendium van geneesmiddelen dat op het tafeltje ligt. Wat een idee ook, om op een zaterdagavond moederziel alleen in een duf boek te zitten bladeren. Haar vader had haar nooit verteld over dit onderdeel van de carrière die hij voor haar had uitgestippeld.

‘Je kunt dat best aan, Anaïs. Vijf jaar je hoofd erbij houden. Meer is er niet voor nodig. Als je eenmaal afgestudeerd bent als apotheker, kun je de apotheek van me overnemen en dan heb je je schapjes op het droge. Een beter vooruitzicht kun je je niet wensen.’

Veel weerstand had ze niet geboden. Niet omdat ze hem zijn gelijk gunde. Maar simpelweg omdat ze zelf niets beters had kunnen bedenken.

Hier zit ze dan. Als een gevangene in haar eigen apotheek, terwijl het leven daarbuiten zonder haar wordt geleefd. Het metalen hek dat haar tegen vandalen en verslaafden moet

beschermen, geeft het uitzicht op de Brusselse Anspachlaan iets grimmigs. Het is merkwaardig hoe anders een stad er 's nachts uitziet. Zeker door dikke zwarte metalen spijlen.

Anaïs kijkt op wanneer er wordt aangebeld. Misschien zou ze moeten schrikken. Maar eigenlijk is ze alleen maar aangenaam verrast. Eindelijk gebeurt er iets dat de monotonie van de nachtdienst doorbreekt. Het is twintig voor twaalf en haar bioritme staat na drie dagen nachtdienst helemaal op 'nacht'.

'Goedenavond. Waarmee kan ik u helpen?'

De hoorn van de intercom voelt koud in haar warme handen.

Anaïs drukt op het knopje van de camera en ziet een man van halverwege de dertig voor het luikje staan. Hij draagt een zwarte leren jas waarvan hij de kraag rechtop heeft gezet.

'Goedenavond mevrouw. Sorry dat ik u zo laat nog stoor. Ik heb nogal dringend iets nodig.'

Ze is verrast door zijn beleefdheid en zijn galante manier van doen. Hij spreekt beschaafd en nadrukkelijk en er speelt een jongensachtige glimlach om zijn mond.

Nog vóór ze het kan vragen, schuift hij het recept door het luikje.

'Doxycycline', mompelt ze, terwijl ze naar het merk kijkt en naar de dosering die de arts heeft voorgeschreven.

De man kijkt op als Anaïs door het luik kijkt. Er ligt iets doortastends in zijn grijsblauwe blik. Alsof hij elk greintje gevoel in haar met die kijkers naar buiten kan dwingen. Anaïs wendt haar blik af en voelt zich belachelijk door haar gebrek aan efficiëntie. Ze draait zich om en loopt naar de kasten met medicijnen.

Wanneer ze alleen is, gaat het nauwelijks beter met haar concentratie. Al te zelfverzekerd pakt ze een doosje van het

rek en loopt terug naar de balie. Nee, dit klopt niet. De dosering is verkeerd. Dit is honderdvijftig milligram. Op het briefje staat honderd. Verdomme, kan ze niet wat beter op-
letten?

‘Sorry voor het wachten’, zegt ze wanneer ze weer bij het nachtluijk staat.

‘Dat geeft niets’, zegt de man met een warme lach en diezelfde twinkeling in zijn ogen die haar daarnet zo van haar stuk bracht.

‘Dat is dan negen euro vijfenzestig’, zegt ze terwijl ze het antibioticum in een plastic zakje stopt.

‘Euhm...’ De man kijkt haar met vriendelijke, vragende ogen aan.

‘Ja?’ reageert ze strenger dan ze bedoelt. ‘Is er verder nog iets?’

‘Ja, maar het geeft niet als het niet kan’, zegt de man. ‘Laat anders maar zo. Ik had eigenlijk graag nog wat pijnstillers meegenomen nu ik hier toch ben. Maar zo dringend is het ook weer niet. Paracetamol of iets dergelijks...’

‘Natuurlijk,’ antwoordt Anaïs, ‘geen probleem.’

‘Hebt u misschien ook bodylotion van Widmer? Er zijn er verschillende, maar ik bedoel de smeuke soort die zo heerlijk ruikt. Maar nee, sorry, laat maar, ik wil u niet van uw werk houden. Ik kom er anders later wel eens voor terug hoor. Het is al geweldig hoe u me geholpen hebt.’

Anaïs kijkt geamuseerd naar het nachtluijk.

Tegen de eerste de beste andere klant zou ze gezegd hebben dat hij overdag maar een keer moest terugkomen. De wachtdienst is niet bedoeld voor gesprekjes over de geur van bodylotion.

Maar dit is anders. Ze lijkt niet helemaal zichzelf te zijn bij deze man.

‘Komt u maar even binnen’, zegt ze voordat ze het goed en wel beseft.

Het zou een fatale fout kunnen zijn. Ze doet dit anders nooit, ’s nachts een klant binnenlaten als het niet echt nodig is. Er is geen enkele reden waarom ze een nachtelijke klant toegang zou verstrekken tot haar fysieke ruimte. En toch doet ze het vandaag wel.

‘O, dank u wel’, zegt de man met iets van oprechte waardering in zijn gelaatsuitdrukking. Of is het verwondering om haar naïviteit?

Anaïs ontgrendelt de glazen deur en vervolgens ook het metalen hek. Ze beseft dat ze een dom risico neemt. Deze kerel kan wel gewapend zijn. Of misschien heeft hij een troep handlangers die om de hoek aangestormd komen.

Ze voelt een rilling over haar ruggengraat lopen en doet de deur weer op slot nadat de man is binnengekomen.

Hij is groot en slank, zonder spichtig te zijn. Hij zou haar met gemak kunnen overmeesteren als hij dat zou willen.

Maar hij heeft iets ontwapenends, waardoor Anaïs erin slaagt haar stem ontspannen te laten klinken terwijl ze de vitrine met de Widmer-producten aan hem laat zien. ‘Dit zijn de verschillende soorten bodylotion, zoals u ziet. De prijzen staan erbij. En er is natuurlijk ook nog handcrème en douchegel als u dat nodig zou hebben.’

De vreemdeling staart een tijdje naar de glazen kast zonder echt te kijken.

‘Doe maar de gewone bodylotion alstublieft’, zegt hij dan met die glimlach die voor hem alle deuren moet openen. En dat ook doet. Vast zelfs meer dan deuren, denkt ze met een tikkeltje schaamte.

‘Oké’, zegt ze met een onzekere toets in haar stem.

Ze is nog steeds niet in haar normale doen. Ze realiseert zich vrij laat dat ze de kast niet kan openmaken zonder sleutel en loopt naar een lade achter de toonbank.

Wanneer ze op haar hurken bij de kast zit om de bodylotion eruit te halen, staat de man achter haar te wachten. Zoals ze hier voorovergebogen op haar knieën zit met hem achter haar voelt ze zich bijzonder kwetsbaar. Het duurt een paar seconden voordat ze zich realiseert dat precies die kwetsbaarheid haar opwindt. Hij zou alles met haar kunnen doen wat hij maar wil. Niemand zou haar horen als ze om hulp zou schreeuwen. Anaïs probeert alert te zijn terwijl ze een van de flesjes uit de vitrinekast haalt en vervolgens het glas weer dichtschuift.

‘Zo’, zegt ze met de bodylotion in haar rechterhand en het sleuteltje in haar linker.

Terwijl ze gaat staan, ziet ze dat ze nu vlak bij de man staat. Haar ogen glijden over zijn zwarte leren laarzen, zijn verschoten jeans en de leren jas waarvan de geopende rits een stuk van een grijsblauw hemd laat zien. Was de jas net ook al open? Of heeft deze vreemdeling het zich alvast gemakkelijk gemaakt? Ze heeft geen tijd om na te denken. Haar tepels schuren tegen de kanten stof van haar beha. Ze zijn hard geworden, flitst het door haar heen. Haar ogen glijden onrustig over zijn hals naar zijn gezicht. Terwijl ze zich naar de toonbank begeeft, blijft hij haar gebiologeerd aankijken, waardoor ze zich nog ongemakkelijker voelt.

‘Dank u wel’, zegt de man dan, ‘dat u al die moeite wilt doen.’

‘Graag gedaan’, mompelt Anaïs. ‘Wat was er nog meer? Paracetamol zei u, is het niet?’

‘Inderdaad, ja.’

De gedachten van de vreemdeling zijn duidelijk ver weg. Hij observeert haar gezicht en probeert haar gevoelens te peilen.

‘Hebt u wel eens last van hoofdpijn?’ vraagt hij vriendelijk.

Anaïs voelt zich even uit het lood geslagen.

‘Euh... Wat doet dat ertoe? Ik haal even die paracetamol voor u.’

‘Ik denk het niet’, zegt de man op rustige toon.

‘Wat denkt u niet?’

‘Dat u soms hoofdpijn hebt.’

Ze kijkt hem verongelijkt aan. Ze had deze rare kerel nooit moeten binnenlaten.

‘Tabletten om door te slikken of om op te lossen?’

‘Doe maar om op te lossen’, antwoordt hij. ‘Slikken is niet zo mijn ding.’ Hij lacht geheimzinnig.

Anaïs verslikt zich in haar speeksel en begint te hoesten terwijl ze naar de medicijnen loopt.

In het rek met pijnstillers voelt ze een vreemde opwinding door haar lijf trekken. Ze heeft een tintelend gevoel tussen haar benen dat ze al lang niet meer heeft gehad.

Als ze weer bij de balie komt, heeft de man zich omgedraaid en staat hij door het metalen hek naar buiten te kijken. De jeans zit perfect om zijn mannenbillen. Wanneer de vreemdeling zich omdraait, kan ze nog net op tijd haar blik van zijn achterwerk afwenden.

‘Dat is dan eenendertig euro en vierentwintig cent’, zegt ze zo nuchter mogelijk.

De man glimlacht vriendelijk en repliceert galant: ‘Bedankt dat u al die moeite voor mij hebt willen doen. Dat apprecieer ik echt.’

Hij legt een biljet van honderd euro op de toonbank.

‘Geen probleem’, zegt Anaïs, die haar professionaliteit teruggevonden heeft.

‘Toch wel’, antwoordt hij. ‘U had me net zo goed daar buiten bij dat luikje kunnen laten staan. Maar dat deed u niet.’

Ze glimlacht minzaam terwijl ze het wisselgeld uit de kassa haalt.

‘Nog achtenzestig euro en vijfenzeventig cent terug’, zegt ze, waarna ze de man het plastic zakje met de producten overhandigt.

‘Dank u wel.’ Hij lacht nu weer die ontwapenende lach. ‘En goedenacht nog. Moet u nog lang werken?’

‘Nog een uurtje. Het is mijn laatste nacht van deze weekenddienst.’

‘Fijn voor u,’ zegt de man, ‘en nog eens bedankt.’

Met langzame pas loopt hij in de richting van de deur.

Anaïs ademt ontspannen uit. Tot ze zich realiseert dat de man nergens naartoe kan voordat zij het hek heeft geopend.

‘Oei, sorry’, zegt ze terwijl ze met haar sleutelbos naar hem toe loopt.

Hij maakt weinig aanstalten om opzij te gaan, waardoor ze heel dicht bij hem staat. De geur van leer vermengd met een krachtig mannenparfum dringt haar neusgaten binnen.

‘Ziezo’, dwingt ze zichzelf te zeggen wanneer ze de deur heeft geopend. ‘Bedankt en tot ziens.’

De vreemdeling lacht een tikkeltje ondeugend terwijl hij naar buiten loopt.

Op het moment dat Anaïs de deur weer wil sluiten, draait hij zich om

‘Wat is er?’ vraagt ze.

‘U hebt mooie borsten.’

Haar mond valt open. Ze wil iets terugzeggen, maar er komt geen geluid uit haar keel. Hoe haalt hij het in zijn hoofd om zoiets onbeschofts te zeggen! Hé, kerel, wat denk jij wel? Ze wil het roepen, hard door de straat.

Maar het blijft stil terwijl de man met langzame tred de donkere nacht in loopt.

Na het voorval met de vreemde man is Anaïs de Jong vastbesloten de deur voor niemand meer te openen. Niet dat

dat echt aan de orde is, want er komen die nacht ook geen klanten meer. Hoe heet hij trouwens, die brutale vent? Ze kan niet aan hem blijven denken als 'de man met de leren jas'. Ze wil eigenlijk helemaal niet meer aan hem denken. Maar toch doet ze het de hele tijd in dat laatste eenzame uur na middernacht.

Ze pakt de map met recepten en slaat hem open. Bovenaan staat het. Spencer Arlington. Zwartdreef 14/8, 1000 Brussel.

Van die straat heeft ze nog nooit gehoord. En ze verbaast zich over de Engelse naam. De man van daarnet sprak volkomen accentloos.

Om tien over één doet ze de lichten in de apotheek uit en zet ze het alarm aan. Tijd om naar huis te gaan. Ze is niet moe en kan zich niet voorstellen dat ze de slaap snel zal vatten. Maar ze moet weer een beetje regelmaat in haar leven zien te krijgen. Sinds Christophe bij haar weg is, is er niks meer dat echt moet. Ze hoeft niet meer te koken omdat hij dat van haar verwacht. Ze hoeft zijn kleren niet meer te wassen en te strijken. Alles in haar leven draait alleen nog maar om haar. Ze had gedacht dat ze eenzaam zou zijn zonder haar ex. Maar ondanks de grote verandering die zijn vertrek in haar leven heeft teweeggebracht, voelt ze zich energiever dan ooit. Daarom maakt het haar boos dat iedereen een beetje meewarig tegen haar doet.

'Kop op, Anaïs, dit is even een moeilijke periode, maar je komt er heus wel overheen', zeggen ze.

'Ik ben er al overheen', wil ze dan zeggen. 'En de moeilijke periode is gestopt toen we uit elkaar zijn gegaan!'

Ze heeft het bed nu voor zich alleen. Er is niemand die haar met zijn gesnurk uit haar slaap houdt. En er is ook niemand die aan het begin van het weekend met de voorspelbaarheid

van de klok onder haar pyjama gaat friemelen. Het voelt zoveel beter om in haar eentje te fantaseren over geweldige seks dan om met z'n tweeën een routinewip tot een voorstelbaar einde te brengen. In het begin van hun relatie hadden ze nog een tijdje goede seks gehad. Ze had hem dingen proberen te leren en hij had wel wat moeite gedaan om de juiste technieken onder de knie te krijgen. Maar Christophe had nooit begrepen dat zij meer van seks verwachtte dan een reeks fysieke handelingen. Na een jaar was de lol er helemaal af voor haar. Het opvoeren van het standaardnummertje twee keer per week hing haar zo de keel uit dat ze op de duur weigerde nog met hem te vrijen. Ze had geprobeerd om erover te praten, maar natuurlijk had hij het niet begrepen. Zijn ego was gekrenkt. Ze raakte niet meer opgewonden bij hem en dat was de ultieme schending van zijn mannelijkheid geweest.

Het gevolg liet zich gemakkelijk raden. Christophe papte aan met Marianne, een collega op het werk en begon een affaire met haar. Hij deed niet veel moeite om het te verbergen en zij deed niet veel moeite om te doen alsof ze het erg vond. Zijn routinewip twee keer per week was nu verplaatst naar een ander lijf, en eerlijk gezegd kwam dat haar prima uit.

Anaïs zet haar handtas neer en loopt voorbij de spiegel boven het dressoir. Bijna automatisch loopt ze in de richting van de trap die naar de slaapkamers leidt. Maar dan blijft ze staan. Voor het eerst in haar leven dat nu al veertig jaar en twee maanden duurt, beseft ze dat ze helemaal niet hoeft te gaan slapen. Met het vertrek van Christophe is ook de stem vertrokken die altijd vanuit de slaapkamer boven riep: 'Schatje, kom je naar bed?'

Ze glimlacht. Eerst aarzelend en dan voluit. Anaïs de Jong,

happy single, is niet moe. En gaat dus ook niet slapen. Ze loopt naar de keuken, eet een granenkoekje en grabbelt ondertussen in haar handtas op zoek naar haar spiegeltje en haar lippenstift. Nadat ze de kruimels van haar lippen heeft geveegd, werkt ze haar maquillage bij. Lippenstift alleen is genoeg. Een man hoeft ze niet te verleiden. Nooit meer. Waarom zou ze ook? Een nieuwe Christophe in haar huis is wel het laatste waar ze op zit te wachten.

Wanneer Anaïs die zaterdagavond om twintig over één haar huis verlaat, heeft ze geen specifiek doel. Ze wil gewoon iets gaan drinken voordat ze gaat slapen. Enkel en alleen om het gevoel te vieren dat ze aan niemand nog verantwoording hoeft af te leggen.

Om twintig voor twee parkeert ze haar auto in de Dansaertstraat en loopt een trendy jazzcafé in. Een paar mannenhoofden draaien in haar richting wanneer ze naar de bar loopt. Ze besteedt er geen aandacht aan.

‘Een campari orange alsjeblieft’, zegt ze tegen de barkeeper. Het is een jonge vent met een smetteloos wit hemd dat zijn borstkas een maat te klein doet lijken. Ze had gedacht dat mensen haar zouden aanstaren als ze alleen naar een café zou gaan, maar dat lijkt niet het geval. De meeste aanwezigen zijn in een gesprek verwickeld en de enkelingen die in hun eentje aan een hoog cocktailtafeltje zitten, tokkelen op hun smartphone of observeren met een rustige gelatenheid het komen en gaan in het café. Mogelijk op zoek naar een vrouwelijke prooi, bedenkt Anaïs. Haar lichaamstaal maakt duidelijk dat ze niet naar die rol solliciteert. Ze vindt het wel leuk om hier zo te zitten. Voor het eerst sinds lange tijd heeft ze niet meer het gevoel dat het interessante leven zich buiten de grenzen van haar bestaan afspeelt.

Na een tijdje overweegt ze een tweede campari. Ze be-

denkt dat ze nog moet rijden. Het is maar een kort stukje, maar toch doet ze het niet, die tweede campari bestellen. Ze draait zich om en wenkt de ober om af te rekenen. Dan ziet ze vanuit haar rechterooghoek een silhouet dat haar aandacht trekt. Ze wil haar hoofd verder draaien om beter te kunnen kijken, maar de figuur is opgestaan en loopt in de richting van de uitgang. Met een ruk draait Anaïs zich om en ziet hoe het silhouet dat haar aandacht trok zich tussen de tafeltjes door beweegt. De man met de leren jas. Is hij het echt? De man loopt naar een tafeltje dicht bij de deur, waar een verleidelijk uitziende vrouw van halverwege de veertig naar hem zit te lachen. Ze draagt overduidelijk dure kleren en er staat een karamelkleurige Delvaux op haar tafeltje.

‘Zeven euro zestig alsjeblieft’, haalt de ober Anaïs uit haar concentratie.

Anaïs beseft dat ze zit te staren en draait zich snel naar de bar, waar ze de ober een briefje van tien euro overhandigt.

‘Laat maar zitten’, zegt ze, eerder uit gemakzucht dan uit generositeit.

Want haar aandacht is weer bij de leren jas. De vrouw tegenover hem haalt een opgevouwen krant uit haar tas en geeft die aan hem. Hij vouwt de krant open, kijkt er vluchtig in en geeft de krant dan hoofdschuddend terug. Maar de vrouw gebaart dat ze daar niets van wil weten. Uiteindelijk geeft hij haar een kus op haar wang en fluistert iets in haar oor, waarna ze een wazige blik in haar ogen krijgt. Dan gaat hij naar buiten. Vóór hij de deur sluit, kijkt hij nog even achterom in de richting van de vrouw aan het tafeltje, naar wie hij stoutmoedig knipoogt. Wanneer hij zich omdraait en de deur achter zich dicht laat vallen, kruist zijn blik per ongeluk die van Anaïs. Een fractie van een seconde maar, en het zicht wordt belemmerd door het glas in de deur. Maar ze heeft zijn gezicht goed kunnen zien.

Op zondagochtend had Anaïs willen uitslapen. Ze had ook kunnen uitslapen nu ze eindelijk weer haar leven voor zich alleen heeft. Ware het niet dat de telefoon op het nachttafeltje rinkelt. Verdomme. Verdomme. Verdomme. Waarom heeft ze dat klereding ooit naast haar bed geïnstalleerd?

‘Hallo’, zegt ze met schorre stem terwijl ze het vertikt om haar naam erbij te vermelden.

‘Goeiemorgen, vrijgezelle vriendin’, zegt een vrouwenstem die pijnlijk opgewekt klinkt. ‘Nora hier. Je bent toch al wakker?’

‘Nu wel, ja’, broemt Anaïs terug.

‘Sorry hoor’, gaat Nora verder. ‘Ik wist niet dat je tegenwoordig zulke zware nachten had.’ Ze lacht een meisjeslach waarvan het optimisme Anaïs kregelig maakt.

Nora is een vriendin die ze al vanaf de middelbare school kent. Volgens de damesblaadjes zou zij diegene zijn aan wie de status van ‘beste vriendin’ toekomt.

‘Ik wilde vragen of je zin had om een hapje te gaan eten. Een soort late lunch of zo. Ik heb een leuk adresje ontdekt in Tervuren.’

‘Wat? Vanmiddag bedoel je?’

Achter in haar hoofd voelt Anaïs een dof gebons.

‘Lunchen is een activiteit waarvan het begin zich hoort af te spelen rond het middaguur, ja’, vervolgt Nora opgewekt.

Vanaf haar warme plek in bed kan Anaïs op dit moment alleen maar een hekel hebben aan masters in de communicatiewetenschappen.

Ze antwoordt niet meteen, waarop Nora verder gaat: ‘Als je geen zin hebt, kunnen we het natuurlijk ook een andere keer doen. Maar ik dacht zo dat het wel leuk zou zijn om nog eens wat bij te praten.’ Nora’s stem heeft iets geheimzinnigs, ondeugends.

‘Heb je iets te vertellen dan?’ vraagt Anaïs terwijl ze haar hoofd langzaam wakker voelt worden.

‘Nee hoor, geen wereldnieuws’, reageert Nora.

Maar het achtentwintig jaar lang ernstig nemen van haar bestevriendinnenstatus heeft Anaïs geleerd dat dat het exacte tegendeel betekent.

‘Ik euh... Ik lig nog in bed’, zegt ze dan. ‘Hoe laat moet ik er zijn?’

‘Geweldig dat je komt! Ik heb om één uur gereserveerd. Doe maar rustig aan.’

‘Wat?’ zegt Anaïs terwijl ze de hoorn een stukje van haar oor houdt. ‘Hoe kun je nu gereserveerd hebben terwijl je nog niet eens wist of ik wel zou komen? Volgens de spiegel heb ik nog behoorlijk wat tijd nodig om mezelf toonbaar te maken.’

‘Jij bent altijd toonbaar’, reageert Nora kort. ‘Je was altijd al veruit de knapste van ons beiden. Tot straks dan! Ik stuur je zo dadelijk nog een sms met het adres.’

Wanneer ze gedoucht heeft, voelt Anaïs zich meteen een stuk beter. Ze kleedt zich aan, stopt een wafeltje in haar mond en stelt vast dat het pas elf uur is. Ze heeft dus nog wel eventjes voordat ze in Tervuren moet zijn.

Ze twijfelt even over wat ze tot die tijd nog zal gaan doen. Dan neemt ze een impulsieve beslissing. Ze loopt naar haar

auto, zet het navigatiesysteem aan en toetst de route naar de Zwartdreef in. Het is natuurlijk compleet geschild. Maar ze kan haar dwaze gedrag van vanochtend niet tegenhouden. Ze start de motor en rijdt de garage uit.

Haar gps geeft aan dat ze over zeventien minuten haar bestemming zal bereiken. Al realiseert ze zich wel dat het woord 'bestemming' een overstatement is. Geleid door de stem van haar navigatiesysteem laveert Anaïs naar een van de Brusselse buitenwijken. Ze komt bij een bedrijventerrein waar verschillende kleine ondernemingen zijn gevestigd. De buurt is verlaten en de kleine parkeerplaatsen bij de gebouwen zijn leeg.

'U hebt uw bestemming bereikt', zegt de gps-stem.

Wat? Dat kan toch niet? Hier wonen geen mensen. Zo lijkt het in ieder geval. Wat was het nummer ook alweer? Veertien. Ja, ze weet het zeker. Zwartdreef 14/8. Misschien is het wel een heel lange straat en moet ze een paar kilometer verderop zijn.

Ze moet natuurlijk helemaal nergens zijn. Maar toch wil ze uit nieuwsgierigheid even een blik werpen op nummer veertien.

Het is nog een eindje rijden voordat ze van nummer driehonderdachtenzeventig tot bij veertien is aangekomen. Maar ook daar bevindt ze zich nog steeds in een industriële omgeving. De gebouwen zijn hier weliswaar ouder en imposanter, met hoge donkerrode bakstenen gevels en veel staal en beton. Daar is nummer twaalf. En even verderop ziet ze nummer zestien. Het kan dus alleen maar het gebouw ertussenin zijn.

Op het eerste gezicht ziet het er niet uit als een gebouw waarin mensen wonen. Het is een groot industrieel pand met acht verdiepingen en daarbovenop nog een grote open ruimte onder een puntdak. De ramen zijn breed en hoog.

Terrassen zijn er niet, althans niet aan deze kant. De constructie lijkt wel een oud fabrieksgebouw te zijn geweest. Anaïs rijdt een stukje door en keert dan haar wagen zodat ze dichterbij de gevel kan rijden. Pas dan ziet ze een voorportaal met brievenbussen. Dus toch een appartementsgebouw.

De plek is verlaten op deze zondagochtend. Objectief gezien heeft ze hier niets te zoeken. Niettemin zet ze haar wagen aan de kant en besluit ze even uit te stappen. Dit moet een akelige plek zijn als het donker wordt. Er is hier geen teken van leven. Ironisch genoeg is ze juist dan bang om onverwacht een levende ziel tegen het lijf te lopen. Als ze langs de ingang loopt, schrikt ze wanneer er ineens een vrouw van een jaar of vijftig naar buiten komt. Ze draagt een keurig mantelpakje en glimlacht vriendelijk naar haar.

‘Alsjeblieft’, zegt ze tegen Anaïs, terwijl ze de deur voor haar openhoudt. De vrouw zal wel denken dat zij hier woont of ze bij iemand op bezoek komt.

Het gaat allemaal zo snel dat ze impulsief teruglacht en ‘dank u wel’ zegt. Het volgende moment staat ze in de hal van het appartementsgebouw.

Nieuwsgierig kijkt ze om zich heen. Het is halftwaalf en de middagzon schijnt door de glazen deur naar binnen. Er zijn acht brievenbussen voor acht verdiepingen. Dat betekent dat iedere wooneenheid een gigantische oppervlakte moet hebben. Nu moet ze zich omdraaien en terug naar buiten gaan, denkt ze. Ze hoort hier niet te zijn. Precies op dat moment valt haar oog op de naam die op de brievenbus uiterst rechts staat. Spencer Arlington. De man met de leren jas woont hier echt. Op een of andere manier voelt dat als iets onwerkelijks. In de hal van het appartementsgebouw aan de Zwartdreef nummer veertien beleeft ze opnieuw het moment waarop hij de nacht ervoor in de apotheek kwam.